

volati (2. odst.). V § 29 se pak ustanovuje, že jestliže úřady, příslušné k stíhání přestupků podle tohoto zákona, nepokládají posudek nebo odborné dobrozdání výzkumných stanic o přezkoumaném vzorku . . . za dosti jasný anebo za tak určitý, že na jeho základě — ani když se vezme zřetel na vnější okolnosti — není možno správně posouditi spáchaný čin, a jestliže proto takový odborný posudek nepovažují za přijatelný, případně dostatečný, aby na jeho základě byl vynesena rozsudek, v tomto výjimečném případě má právo úřad I. stolice, jakož i úřad odvolací předložiti za tím účelem takový posudek výzkumné stanice vrch. revisnímu sboru; v tomto případě takový posudek s příslušnými spisy se pošle min. zemědělství, které jej vydá vrch. revisnímu sboru k přezkoumání. Z těchto ustanovení je zřejmo, že rozsudek má býti zpravidla vydán na základě posudku výzkumné stanice a že jen výjimečně má úřad právo předložiti tento posudek k přezkoumání vrch. revisnímu sboru, když jej nepokládá za dosti jasný nebo určitý, za přijatelný nebo dostatečný k tomu, aby jej položil za základ svého rozhodnutí. Je tedy ponecháno v uvedených mezích úvaze úřadu, aby odborný posudek výzkumných stanic dal přezkoumati vrch. revisnímu sboru, není však povinen tak učiniti již z toho důvodu, že strana posudek výzkumné stanice vzala v odpor, třeba se tak stalo, jak se ve stížnosti uvádí, způsobem důkladným. Jak je zřejmo z naš. rozhodnutí, neměl žal. úřad žádných pochybností o odborné správnosti posudku stát. výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě a položil proto právem tento posudek za základ svého rozhodnutí. Opačný názor stížnosti nemá opory ve znění § 29 výše cit. min. nařízení. —

Č. 12.487.

Pojišťovací právo: Paragraf 6 odst. 7 úrazového zákona, mluvě o učních, volentérech, praktikantech a jiných osobách, které pro nedokonaný ještě výcvik nejsou úplně placeny, označuje tímto výrazem ony kategorie osob, které nejsou dělníky nebo závodovými úředníky teprve se na své budoucí zaměstnání vzdělávají a z toho důvodu nejsou dosud plně honorováni.

(Nález z 8. září 1936 č. 14.528/36.)

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 7. listopadu 1933 o úrazovém pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem ze 7. února 1929 předepsala stěžující si úrazová pojišťovna dělnická v Brně firmě Vrbenská přádelna a tkalcovna v Praze doplatek pojistného příspěvku k úrazovému pojištění za léta 1926—1928. Diference ta vznikla po názoru stěžující si pojišťovny tím, že firma započítávala zámečnického učně a neúplně placené mladistvé dělníky (odvinovače) s jejich skutečným výdělkem, ač měli býti započítáni s fiktivním výdělkem vyšším podle § 6 úrazového zákona.

Na odvolání výše jmenované firmy zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím platební výměr, pokud jde o předpis příspěvků na odvinovače, a uložil stěžující si pojišťovně, aby vydala nový předpis pojistných příspěvků ohledně jmenovaných zaměstnanců podle jejich skutečné mzdy. V důvodech uvedl žal. úřad, že soukači (odvinovači) tvoří samostatné kategorie dělnictva jutařského průmyslu. I když případ od případu přecházejí tito zaměstnanci do jiných kategorií, nelze mluvit o tom, že by svým prvním zaměstnáním se výslovně vzdělávali na dělníky kategorie jiné. V okolnosti, že dostávají menší mzdu, nelze spatřovati podepření názoru, že jde o učně, nýbrž důvod pro menší mzdu záleží v tom, že jejich výkony jsou poměrně jednoduché a nekvalifikované. Započtení mzdy pro tyto zaměstnance ve smyslu §§ 6 a 16 úrazového zákona je proto nezákonné a musí se státi zápočet podle jejich skutečné mzdy.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Na sporu jest otázka, jakou částkou sluší započísti do základu pro výpočet úrazových příspěvků pracovní výdělek t. zv. odvinovačů, zaměstnaných v závodě zúč. strany. K řešení této otázky je přihlídnouti k ustanovení § 16 odst. 1 úrazového zákona, podle něhož je podkladem pro vyměření úrazových pojistných příspěvků pracovní výdělek pojištěnci skutečně požívaný. Z této zásady je pak poslední větou uvedeného předpisu stanovena výjimka potud, že u osob jmenovaných v § 6 odst. 7 dlužno započísti pracovní výdělek, rozhodný pro výši jejich pojištění. Podle tohoto posléze uvedeného ustanovení má býti roční pracovní výdělek učňů, voluntérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou úplně placeny, vyměřen touž částkou, jako nejmenší roční výdělek pracovní plně placeného dělníka nebo závodového úředníka zaměstnání, na něž se vzdělávají, avšak nejvýše částkou 5.400 Kč a nejméně částkou 2.250 Kč. Podle těchto ustanovení není tedy základem pro vyměření pojistných příspěvků osob jmenovaných v § 6 odst. 7 jejich skutečný pracovní výdělek, nýbrž výdělek fiktivní, a to určený podle nejmenšího pracovního výdělku plně placených dělníků toho zaměstnání, na něž se osoby ty vzdělávají, ovšem v hranicích zákonem stanoveného maxima a minima.

Stížnost má za to, že odvinovači, zaměstnaní u zúč. strany, spadají do kategorie osob, na něž dopadá uvedené ustanovení § 6 odst. 7 úrazového zákona, a to do kategorie »jiných osob«, které pro nedokonaný výcvik nejsou plně placeny. Tuto kategorii klade zákon vedle učňů, voluntérů a praktikantů a neomezuje se proto jen na ony kategorie neúplně placeného dělnictva, které jsou formálně podrobeny výcviku. Po názoru stížnosti dlužno uvážiti, zda zaměstnání odvinovačů je konečným druhem zaměstnání, ze kterého není zpravidla možno dostat se do lépe kvalifikované a lépe placené kategorie pracovní, a zda odvinovači mají možnost, když zapracováním zvýšili svoji výkonnost, zvýšiti svůj výdělek a postoupiti na lépe placené zaměstnání. V té příčině dovozuje stížnost, že zúč. strana sama připustila, že odvinovači, když docílí určité zručnosti, postoupí na odpřádače, že do továrny nově přijatí začátečníci bývají nejdříve zaměstnání jako odvinovači, že však mohou, jsou-li schopni a zapracují-li se, postoupiti na odpřádače, kterouž kategorií lze již považovati za plně placenou. Z toho jde po názoru stížnosti, že za-

městnání odvinovačů nelze považovati za samostatnou konečnou činnost a že mzda jejich nemůže býti pokládána za plnou mzdu, protože jsou odvinovači osobami, které pro nedokonaný výcvik nejsou ještě plně placeny. K tomuto obsahu stížnosti stačí uvést:

Nahoře citované ustanovení § 6 odst. 7 úrazového zákona, normující, jakým způsobem má býti určen roční pracovní výdělek učňů, volontérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou úplně placeny, nařizuje, že výdělek ten má býti vyměřen touž částkou, jako nejmenší roční výdělek pracovní plně placeného dělníka nebo závodového úředníka z a m ě s t n á n í, n a n ě ž s e v z d ě l á v a j í. Tento poukaz závětí na zaměstnání, na něž se osoby neúplně placené vzdělávají, dává jasně pochopiti význam oné části předvěti, která mluví o osobách, které nejsou úplně placeny pro nedokonaný ještě výcvik. Jde pak z této souvislosti, že výcvikem zde právě uvedeným není zákonu každý výcvik, způsobilý dopomoci zaměstnanci k lépe placenému zaměstnání, nýbrž jen takový výcvik, jehož účelem jest vzdělati zaměstnance k určitému zaměstnání. Nelze proto ve smyslu uvedeného ustanovení za osobu, která pro nedokonaný výcvik není ještě úplně placena, pokládati zaměstnance, který, nemaje způsobilosti pro určité zaměstnání vyššího druhu, vykonává méně placené zaměstnání, i když v tomto posléze uvedeném zaměstnání nabývá zkušeností nebo výcviku, umožňujícího mu, nastoupiti ono lépe placené zaměstnání vyššího druhu, nýbrž jen onoho zaměstnance, který vstoupil a byl přijat do určitého zaměstnání proto, aby se na toto zaměstnání vzdělával, a není za své pracovní úkony plně placen právě z důvodu, že se na ono zaměstnání, které již vykonává, teprve vzdělává. Mluví-li proto úrazový zákon o učních, volontérech, praktikantech a jiných osobách, které pro nedokonaný výcvik nejsou ještě plně placeny, označuje těmito výrazy ony kategorie osob, které nejsou dosud dělníky nebo závodovými úředníky teprve se na své budoucí zaměstnání vzdělávají a z tohoto důvodu nejsou dosud plně honorovány.

V naříkaném rozhodnutí zjistil žal. úřad, že odvinovači tvoří v jutářském průmyslu samostatnou kategorii dělnictva zaměstnaného úkony poměrně jednoduchými a proto také méně placeného. Tomuto zjištění žal. úřadu stížnost neodporuje a netvrdí ani, že odvinovači, o které v dnešním sporu jde, vstoupili a byli přijati do tohoto zaměstnání proto, aby se na toto zaměstnání nebo na zaměstnání vyššího druhu a lépe placené vzdělávali, a nenamítá konečně ani, že v tomto svém odvinovačském zaměstnání se na toto zaměstnání teprve vzdělávají a proto jsou méně placeni než druzí odvinovači v tomto zaměstnání již vycvičení. Není-li však tomu tak a je-li zároveň nepopřeno, že odvinovači tvoří samostatnou kategorii dělnictva jutářského průmyslu, nelze přes to, že za odvinovače bývají přijímány osoby bez jakéhokoliv výcviku a že v zaměstnání tom mohou nabýti a nabývají výcviku, který jim umožňuje postoupiti do vyššího a lépe placeného zaměstnání, dospěti k závěru, že odvinovači, o které jde, jsou takovými zaměstnanci, které § 6 odst. 7 úrazového zákona označuje jako osoby, které nejsou úplně placeny pro nedokonaný ještě výcvik.